

— Не знамъ, — отвърна едриятъ заякъ. — Но ако не е нѣщо като ловецъ, не се бой.

Успокоенъ, Сивко отиде да си почине подъ магарешкия трънъ и скоро забрави за страшната случка.

*

Зората сипваше. Сивко скочи, измъкна се изподъ тръна и се послуша. Какво ставаше наоколо? Гърмѣха празни коли, цвилѣха коне, ревѣха магарагета. Чуваха се детски гласове, пѣсни и смѣхъ, кучешки лай. Сърдцето на малкото зайче заби като барабанъ. Дългитѣ му уши щръкнаха.

— Честитъ гроздоберъ, дѣдо Илия! — извика единъ момъкъ отъ близкото лозе.

— За много години, синко! — отговори старецътъ.

Аа! Значи, това ще да е гроздоберъ! Сивко не знаеше още на добро или на зло ще бжде този гроздоберъ, но отъ шума и виковетѣ разбираше, че ще се случи нѣщо лошо.

Две деца минаха наблизо. Той подскочи предпазливо и се сви подъ тръна.

— Петьо, Минко! — извика имъ една жена. Я вижте на оня слогъ, нѣщо ми се мѣрна като... птиче ли, заякъ ли...

— Ще видимъ сетне, — отвърнаха децата и продължиха пжтя си.

Брехъ! Ами сега?... Сивко реши да бѣга. Но накжде?

— Майчице! — изохка той и се присви отъ страхъ... — Кжде си да ми помогнешъ сега?

Сивко си припомни за страхотнитѣ приказки на майка си. Да, тя бѣше имъ говорила и за гроздобера. Но кой я слушаше въ онѣзи щастливи и безгрижни времена? — Когато гроздето узрѣе, — казваше имъ тя, — цѣло село рано-рано ще се стече да го обере. Гледайте по това време да сте къмъ горния край на лозята, та още при първиятъ тропотъ на колитѣ да избѣгате въ горичката...